

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Peter Nikolai Borgen

Citation: Ploug, Carl: "Peter Nikolai Borgen", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 134.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-plough01-shoot-workid68128.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Peter Nikolai Borgen.

Der flyver Toner over Belt og Fjord,
Til Barndomshjemmets stille Dal de trænge;
Lyt, gamle Fader! til det fjerne Kor!
Gjenkjender Du paa Røsten dine Dreng?
Dem er det, der, saa tidt din Stemme klang,
Stod om din Stol, en taus, opmærksom Klynge,
Hvis Tunger løstes af en indre Trang,
Hvem Hjertets Kald fik lært engang at synge.

Vær hilset, Gubbe med de mange Aar,
Med Kinden furet og med Issen kullet,
Som vandrer om blandt Blomsterrie i Vaar,
Imens din Samtid raadner under Muldet!
Thi Livets kjælnelyst forsmaa'de Du,
Men var til Savn og Møje altid rede,
Derfor Du staar i hærdet Kraft endnu,
En knudret Eg, skudt af den jyske Hede!

Vær hilset Du, som skrev din Viden ind
Med dybe Træk i Barnets bløde Tanke,
- Mens Orm og Møl fortære tykke Bind,
Staa hine Ciffre talende og blanke; -
135 Som forskede med indadvendte Blik
Naturens skjulte Kræfter, Livets Gaade,
Meris Drengens Videlyst i Eje fik
Hvert Sandhedsblink, din tause Grubien naa'de!

Du var ej blot hans Lærer, men hans Ven,
Til hvem med sikker Tillid han sig klynged;
Hans unge Kraft oprejste Du igjen,
Naar Mismod, Tvivl og Sorg hans Bryst betynged;
Du tøjlede hans kaade Overmod
Og Lidenskabens vilde Flammer slukked,
Du vared ham for Snaren ved hans Fod,
Og Livets Scene for hans Blik oplukked.

En Saadan var Du, ligegyldig, om
Bifald og Hæder udenfra Du vandt Dig,
Det var ikkun din gode Villie, som
Fast med Disciplens Ve og Vel forbandt Dig;
Og Skolen var din Lyst, dit rette Hjem,
Var Maalet for din Stræben og din Tænken,
Din Kundskab og dit Liv var viet dem,
Som sad derinde lyttende paa Bænken.

Men Parcen drejer Tenen, Lustrer fly, -
Livskraften modnes, ældes og forsvinder;
Det Gamle maa fortrænges af det Ny,
Som snart kun lever selv i blege Minder;
136 Snelokket Vinter bli'r den grønne Vaar,
I Gruset styrte Templer og Kolosser;
Den Godes Virken kun ej brat forgaar,
Kun hvad af Aanden fødtes, Tiden trodser.

I to og tred've Aar sad uforsagt
Og ufortrøden Du paa Lærestolen;
Nu viger ogsaa Du for Tidens Magt,
Nu er fuldendt din vante Gang "paa Skolen".
De Faa, der virkede med Dig som Mand,
Alt længe slumre under Grønsværdækket,

Discipelklyngen spredtes vidt om Land;
Men Du staar ensom, nærvæd Gravens Rand,
Med Taarers bittre Glands i Sølvskægget.

Dog, kjære Gamle! Du er ikke glemt,
Fordi maaske Dig Verden vender Ryggen;
Trofaste Hjerter har dit Billed gjemt,
Mens disse slaa, det dølges ej af Skyggen.
Besad din Aand ej Ørnens Blik og Flugt,
Har end dens Grublen lidet Nyt udgrundet,
Saa straaled Hjertets Renhed dobbelt smukt,
Og det har Dig din Plads i Hjerter vundet.

Du skal forladt ej famle til din Grav
Igennem Livets Taage, Skæbnens Mørke,
Skjønt ingen Søn, din Alders Støttestav,
Er gangen frem af dine Lænders Styrke;
137 Du var en Fader kjærlig, varm og huld
Engang for hver Discipel, - det sig lønner:
Barnløs, Du fik af Børn et talrigt Kuld,
Thi, Fader, Vi er' alle dine Sønner!

Vor Tanke flyver over Belt og Fjord
Til Barndomshjemmet tidt og mangesinde;
Hvergang den dvæler der, den kjærlig snor
Sin Blomsterkjæde om "den Gamles" Minde.
Vær trøstig! løft dit Hoved, let for Sorg!
Buk ikke under for ukjendte Smerter!
Hist venter Dig din Tak i Himlens Borg,
Her lever den og dø'r med vore Hjerter!

Gamle Disciple.